

Ξύπνησε νωρίς

Ήθελε να'χει μπόλικο χρόνο μπροστά του. Όχι για να σκεφτεί, τα'χε σκεφτεί όλα από μέρες, τί μέρες...μήνες, χρόνια, ίσως και όλη του τη ζωή να προετοιμαζόταν γι' αυτό...

Χρόνο για να φροντίσει τον εαυτό του ήθελε. Να πλυθεί, να ξυριστεί, να πιεί το καφεδάκι του...Να καπνίσει κι ένα τσιγάρο με την ησυχία του -κρυφά από τα παιδιά που του γκρίνιαζαν...

Θυμήθηκε αυτά που λέγανε για τους Σπαρτιάτες και χαμογέλασε. Ποτέ δεν ήταν εθνικιστής κι όλες αυτές τις ιστορίες περί γενναιότητας των τριακοσίων τις άκουγε με σκεπτικισμό και ειρωνεία. Όμως, φαίνεται, από το λέγε-λέγε, κάτι του είχαν αφήσει στο υποσυνείδητο...

Ντύθηκε προσεχτικά. Έβαλε και σακάκι- πράγμα σπάνιο γιατί συνήθως κυκλοφορούσε με μπουφάν. Στο ντύσιμο είχε παραμείνει νέος, «στη δεκαετία του εβδομήντα», λέγανε τα παιδιά και γελούσαν μαζί του. Και, φαντάσου, δεν ήξεραν ότι κρατούσε ακόμη το χακί αμπέχωνο που φορούσε τότε, στα γεγονότα της νομικής...

Το σακίδιο που κρέμασε στον ώμο του δεν ταίριαζε με την υπόλοιπη εμφάνισή του αλλά...τί σημασία είχε... έτσι κι αλλιώς ήταν απαραίτητο.

Μέρα ηλιόλουστη, καθαρά ανοιξιάτικη, θα μπορούσε, υπό άλλες συνθήκες, να τον κάνει να έχει δευτερες σκέψεις. Όμως δεν τον επηρέασε καθόλου ούτε του άλλαξε την ψυχική διάθεση-πόσο μάλλον την απόφαση. Το μόνο που σκέφτηκε ήταν ότι με την λιακάδα θα υπήρχε αρκετός κόσμος στην πλατεία κι αυτό ευνοούσε τα σχέδιά του. Είχε αρχίσει ήδη να βλέπει τα πράγματα σαν αόρατος θεατής, σαν κάπου από τα παρασκήνια ή από ψηλά... «Από ψηλά»; Πώς του ήρθε τώρα αυτό; Να, πάλι, τα κατάλοιπα των κλισιαρισμένων αποτυπωμάτων μιας μικροαστικής προέλευσης και παιδείας...

Ο ηλεκτρικός γεμάτος. Πρόσωπα βαριεστημένα...άλλα κατσοφιασμένα...όλοι στην τσίτα,

έτοιμοι για διαπληκτισμούς στην παραμικρή αφορμή. Πολλοί ζητιάνοι, αρκετοί εφοδιασμένοι με φωτοτυπημένα αποδεικτικά απόλυτης ένδειας ή ανίατης ασθένειας. Το κοινό αδιάφορο.

Στην Ομόνοια άλλαξε γραμμή, το μετρό θα τον πήγαινε στον τελικό προορισμό του. Όλα έμοιαζαν κανονικά-για κάποιον που έβλεπε τα πράγματα επιφανειακά-ή μήπως αυτός ήταν που έψαχνε πίσω από το κάθε τι ανύπαρκτες καταστάσεις και συναισθήματα; Το 'χε αυτό από νέος, να δίνει σε όλα τις διαστάσεις που ήθελε εκείνος, να φιλτράρει τα πάντα μέσα από τη δική του λογική και ευαισθησία. Συνήθως έτρωγε μεγάλη ήττα, αλλά μυαλό δεν έβαζε.

Να, μια κοπελλίτσα μπροστά του, κακόκεφη και σκεφτική. Μπορεί να την είχαν διώξει από τη δουλειά της. Μπορεί να είχε τον πατέρα της σοβαρά άρρωστο. Ίσως έψαχνε τρόπο να φύγει από τη χώρα και να αναζητήσει μια πιο υποφερτή ζωή αλλού, τώρα με την κρίση ένα σωρό παιδιά το σκέφτονταν...Κι ήθελε να της μιλήσει, αυτής της κοπελλίτσας, να της πει πως η ζωή κερδίζεται με αγώνες, πως δεν πρέπει να το βάλει κάτω αλλά να παλέψει, να παλέψει οργανωμένα μαζί με άλλους νέους της ηλικίας της, να προσπαθήσουν να αλλάξουν τα πράγματα, να κερδίσουν αυτοί όσα η γενιά του δεν μπόρεσε, όσα η γενιά του, τελικά, εγκατέλειψε ή ξεπούλησε...

Το κινητό της χτύπησε με ήχο ένα σκυλάδικο της εποχής. Το σήκωσε κι άρχισε να μιλάει με κάποιον για τον γκόμενό της που την είχε εγκαταλείψει για την φίλη της...

Κατέβηκε Σύνταγμα, όπως το είχε σχεδιάσει.

Ανεβαίνοντας τα σκαλιά το πρώτο πράγμα που του χτύπησε ήταν το καταγάλανο χρώμα του ουρανού και το εκτυφλωτικό φως της ατμόσφαιρας. Θυμήθηκε έναν στίχο του Σολωμού: "...όποιος πεθαίνει σήμερα, χίλιες φορές πεθαίνει..."

Έρριξε μια ματιά τριγύρω. Τα συνηθισμένα. Ένας κουλουράς, κάποια παιδιά μοίραζαν διαφημιστικά φυλλάδια και κάρτες κινητής τηλεφωνίας. Οι περαστικοί άχρωμοι κι αδιάφοροι, βιαστικοί, σαν κάπου να ήθελαν να φτάσουν όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Διάλεξε με προσοχή το παγκάκι που θα καθόταν και βάδισε με αποφασιστικότητα προς τα κει.

Ήταν πίσω και αριστερά από τον κουλουρά, λίγο απομονωμένο. Δυο παγκάκια πιο κει ένας άστεγος κοιμόταν ακόμα, παρά τη φασαρία. Από πάνω του ήταν ένα δέντρο με καταπράσινα, απλωμένα κλαδιά. Απέναντι ο πεζόδρομος της Ερμού, σχεδόν άδειος ακόμα, άλλωστε αρκετά μαγαζιά είχαν κλείσει. Λόγω των διαδηλώσεων, έλεγε η κυβερνητική προπαγάνδα...Ωστόσο,

οι διαδηλώσεις γίνονταν όλο και σπανιότερα, όλο και λιγότερο μαζικές, όλο και λιγότερο μαχητικές-ιδίως μετά την προβοκάτσια με τον εμπρησμό της τράπεζας...Ο κόσμος από τη μια φοβόταν κι από την άλλη είχε απογοητευτεί ότι κάτι μπορούσε ν' αλλάξει...

Ακούμπησε το σακκίδιο δίπλα του. Ύστερα μετάνιωσε και το έβαλε στα γόνατά του...σχεδόν με στοργή. Ήταν το πιο δικό του και το πιο πολύτιμο πράγμα που είχε τώρα...

Έπιασε να σκέφτεται. Όχι τη ζωή του. Όχι τους αγαπημένους του. Όχι αυτό που είχε στο νου του να κάνει. Προσπάθησε να μαντέψει τί θα γινόταν ΑΦΟΥ το έκανε. Την αντίδραση του κόσμου, στην αρχή των γύρω του, αυτών που θα ήταν παρόντες. Ύστερα των παραπέρα, γρήγορα το νέο θα έφτανε στην Ερμού, στην Μητροπόλεως, Καραγιώργη Σερβίας...Αράδιαζε μέσα στη σκέψη του ένα-ένα τα ονόματα των δρόμων σα να ήθελε να υπολογίσει τον αριθμό των ατόμων που κυκλοφορούσαν σ' αυτούς. Τα μαγαζιά θα άδειαζαν εντελώς και η πλατεία θα γέμιζε κόσμο. Πάνω στην ώρα θα έφτανε η αστυνομία και το νοσοκομειακό. Θα ερχόντουσαν από τη γειτονική βουλή, βουλευτές, ίσως, κάποιοι υπηρεσιακοί παράγοντες. Ο κόσμος θα τους γιουχάιζε, σίγουρα, όπου κι αν εμφανιζόντουσαν αυτό γινόταν τον τελευταίο καιρό, δεν τολμούσαν να ξεμυτίσουν...

Κάποιος θα ανακάλυπτε το γράμμα που είχε ετοιμάσει. Θα το διαβάζαν δυνατά. Ο κόσμος θα άκουγε κατάπληκτος. Και θα άρχιζαν οι αντιδράσεις...

Έβγαλε από την τσέπη του το γράμμα να το ξαναδιαβάσει. Ήθελε να είναι σίγουρος πως εξέφραζε με σαφήνεια όλα εκείνα που ήθελε να πει. Πως εξηγούσε ξεκάθαρα τους λόγους που τον οδήγησαν εδώ.

Το διάβασε με προσοχή, αν και το ήξερε απέξω, προσπαθώντας να μπει στη θέση κάποιου που το διάβαζε για πρώτη φορά. Έμεινε ευχαριστημένος. Σύντομο και περιεκτικό. Μέσα σε λίγες γραμμές μια τεκμηριωμένη ανάλυση της κατάστασης και μια απόλυτα ξεκάθαρη εξήγηση της ενέργειάς του.

Το ξανάβαλε στην τσέπη του σακακιού του. Και πήρε να σκέφτεται πάλι. Σχεδόν να ονειρεύεται...

Είδε τους ανθρώπους γύρω να αρχίζουν, στην αρχή ψιθυριστά, ύστερα όλο και πιο δυνατά, να σχολιάζουν την πράξη του. Τους είδε να αρχίζουν να θυμώνουν. Να παίρνουν θάρρος, ο ένας από τον άλλον και να λένε ιστορίες, δικές τους, φίλων και γειτόνων τους, που έμοιαζαν μεταξύ τους. Τους είδε να δημιουργούν ομάδες, στην αρχή μικρές, ύστερα μεγαλύτερες, και

να καταστρώνουν δράσεις.

Είδε τα πλήθη να ξεχύνονται στους δρόμους ασυγκράτητα, όπως τότε. Άκουσε τα συνθήματα, το βροντερό βηματισμό τους, τις μεγαλειώδεις συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, όπως τότε. Ένοιωσε στα ρουθούνια του το τσούξιμο από τα χημικά, όπως τότε. Ένοιωσε τα μάτια του να δακρύζουν.

Έβγαλε με μια αστραπιαία κίνηση από το σακκίδιο το όπλο και το τοποθέτησε στην καρδιά του...

Στο άκουσμα του πυροβολισμού μαζεύτηκε κάποιος κόσμος. Ξύπνησε κι ο άστεγος.

Ήρθε το νοσοκομειακό, η αστυνομία. Το γράμμα το πήραν χαμπάρι πολύ αργότερα.

-Ήταν άνεργος, είπε με σιγουριά ένας περαστικός.

-Εγώ άκουσα πως είχε μια ανίατη ασθένεια...

-Του έκοψαν τη σύνταξη και τα παιδιά του τον πέταξαν στο δρόμο...

-Δεν ήταν στα καλά του...

«...ένας ηλικιωμένος αυτοκτόνησε στο Σύνταγμα...», έγραψαν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Στα δελτία των οκτώ ήταν προτελευταία είδηση, λίγο πριν τα αθλητικά.